וחלב האשה מממא מומאת משקין ברביעית. ואס תאמר כיון

דמשקה הוי מן התורה כדמשמע בפרק דם הנדה (נדה נה:) דקאמר דמעות עינו דכתיב ותשקמו בדמעות שליש (מהלים פ) וחלב

דכתיב ותפתח את נאד החלב ותשקהו (שופטים ד) א"כ ליטמא בכל שהוא כמו

ל) [ממליתו של ברייתא זו ממלא בחוספתא פ״א הי״צ ע״שן, כ) נ״א משכרין [וכ״א בחוספתא פ״א הי״בן, ג) [ל״ל אלעורן, ד) ג״ מ״כ

שו"ת הרשב"ה מי שמ"ג מה

ובוכים מזה הנוסחת. ב) ונ"ל

אלעזרן, ו) סנהדרין ע: [בכורות מה: יומא עו.] נזיר ד. ע"ש שבועות

כנ., 1) ן מתוך דברי תום׳ ד"ה ונכנם

למחדש משמע דלח גרסי ושימש

יכן בש"ם דנזיר ובסנהדרין וביומא

ליתא אכן בשבועות איתא ועבד], ה) חייב וכ"א בכ"מ, ש) [ל"לאלעזר

ח) מינורים לבכית, מ) [צ' ללעור (לק לתקון,) כתובות מ. ניטין כון, וד לק לתקון,) כתובות מ. ניטין כון, וד לק לתקון לפידה ז. דמרים לח, ותמי סופרים מייח הלכם דן, מ) בלותר לל תכך מלמוד גל מושל בערים עלקו עבר, מן לתקול בע, מ) בעושל מד. במ מול לב בע מול בעל בע מול בעל בע מול בעין לחרץ, מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בעין לחרץ, מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול בעין לחרץ, מול בעין לחרץ, מול בע מול בע מול בע מול בע מול בע מול בעין לחרץ, מול בע מול

הגהות הב"ח

אל משת אל משתחו כו' וע'

בד א מיי׳ פ״א מהלכות ביאת בד א מיי פיא מהלכות ביאת מקדע הלכה א: בה ב ג מיי עם הלי ב: בו ד ה מיי עם הלי ג טוע"ע ביד ה מיי עם הלי ג טוע"ע י"ד סי רמב סעיף יג נהגה"ה:

ז מייי שם הלכה ד:

הלכה ד:

תורה אור השלם

. יֵין וְשַׁבֶּר אֵל תַשְׁתְּ אַתָּה וּבָנֶיף אִתְּרְּ בְּבֹאֲכָם אֶל אֹהֶל מועד וְלֹא תָמֶתוּ חֻקַּת עולְם מועד ולא המחו זקת עולם לדרתים: יויר זומץ יו החמץ שבר זיר זומץ יון משרת עובים לא ישתה ובל געבים לחים ויבשים לא יאבל: במדבר וג הול ובין הטמא ובין הקוש ובין החל ובין הטמא ובין הקודור: מורצו: יולדים הייל מירצו: ובֵין הַטְּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר: ויקרא י י

שימה מקובצת דאמרי׳ דדעתיה של תינוק לאו דוקא דעתו של תינוק אלא דעת האשה שנותנת חלב להניק את בנה על הטיפה המלוכלכת ע״פ בנה על הטיפה הפלהכלכת ע"פ
הדר (הרוי) משקה שתחילתו
הדר (הרוי) משקה שתחילתו
עוסי: ס) למה לי שהייה דקתני
עוסי: ס) למה לי שהייה דקתני
עוסי: ס) למה לי שהייה בקתר
שהפן בצנורא נחייב דעמרהית
יין מוחדרון עליו בכל שהואי
יין מוחדרון עליו בכל שהואי
עו מה ת"ל יין לומר לך על. גליון
שהוא בעי לריי אי מווחר איין בכל
טן מאר משכרין תיבת משקין
שהוא כמו לת"ק. מהריי זילי,
יין (יין) אם הפסיק כה א"כ הוא
הומ"ר דרריש כמו ת"ק מה ת"ל
במחק: ין די דריש כמו ת"ק מה ת"ל
במחק: ין די אין מה ת"ל
מאר תשר שלא תשתהוי
ילן אל תשת שלא תשתהוי
ילן מאר תשר ב"א מהרי ודלי,
ילן וקשה אמאי לא אמרינן מה תמשכר: יגן מידי דהוא משכר. גליון וקשה אמאי לא אמרינן מה ת"ל יין כמו לת"ק דלא מחייב רק ביין וייל דאה"נ נימא יין לומר שמוזהרין עליו אף אם נתן בו מים דלא פטר ליה רק ממיתה אך קשה דבסמוך אמרינן הא אמר [רב] הלכה כר׳ אלעזר ומר רמי ביה מיא משמע דאף אזהרה ליכא

בהדי בשר ואין רגילות שיהא רביעית מים נדבק בבשר וגם פרק קמא דהתם (דף יז:) קאמר משקה דמטבחייא דכן לא אמרן אלא ברביעית דחזי להטביל מחטין ולינורות אבל בליר מרביעית לא לדו וגם בפי אלו דברים וברכוח וב) האמר נוטלין לידים ואח"כ מוזגין הכום שמה יטמאו המשקין שאחור הכום מחמת הידים ויחזרו ויטמאו הכום ואין רגילות שיהא נדבק רביעית בדופני הכוס לכך נראה לומר שאין אלו רק מדרבנן ולכך בעי רביעית

וקרא דקמייתי אסמכתא בעלמאש:

שאר משקין כדמשמע פר׳ קמא דפסחים

(דף יד.) לא דקאמר (אי) דאיכא משקה

לבכם למקדש. פירוש ועבד עבודה אבל בכניסה בלא עבודה לא מחייב וחכי פס פירשו בתורת כהנים: אבור רב הדכה ברבי אדיעור. ואם תאמר והא אמר רב מו (כמובות לף יו) אכל ממרים אל יורה זיש לומר דף יו) אכל ממרים אל יורה זיש לומר דהתם מדרבנן אכל מן החורה יין דוקא ⁹⁰ים: ארבע המאות ואשם אחד. ואם תאמר אמאי לא תשיב הי כגון נשבע שלא יאכלנו ואכלה ויש לומר מידי דאיתיה בשאלה לא קתני ומוהדשיו דתני אף על גב דהוו בשאלה מכל מקום השתח שנשחטו ונזרקו דמן כהילכתא יח ליתא בשאלה אבל ליכא למימר דאיירי בבכור שהרי קאמר בגמרא אקדשיה מיגו דאימוסף בה איסור וכו' ואי הוי מיירי בבכור לא

סבר מאי ים שכר מידי דהוא משכר ים כמאן הוה אומר אקדשיה שהרי אזלא הא דתניא ייאכל דבילה קעילית ושתה בפטר רחסט: דבש או חלב ונכנם למקדש "ושימש "לוקה

כמאן כר' יהודה אמר רב יח יהודה בר אחותאי הלכה כרבי שח שאליעזר יוקרי רב עליה דרבי אלעזר מובינא דחכימי רב אחא דהוצל הוה נידרא עלה דביתהו אתא לקמיה דרב אשי א"ל זיל האידנא ותא למחר סדרב לא מוקי אמורא עליה מיומא מבא לחבריה משום שכרות אמר ליה והאמר רב הלכה כר' אלעזר 👊 ומר הוא דקא רמי ביה מיא אָמר ליה הא לא קשיא הא ברביעית הא ביותר מכדי רביעית ת"ר יולהבדיל בין הקודש ובין החול אלו יו דמין וערכין חרמין והקדשות בין הטמא ובין הטהור אלו טמאות וטהרות ולהורות יזו הוראה את כל החוְקים אלו מדרשות אשר דבר ה' זו הלכה ביד משה זה תלְמוּדְ

יכול אף המשנה ת"ל ולהורות ר' יוםי בר' יהודה אומר יכול אף תלמוד ת"ל ולהורות כמאן אזלא הא דתניא ייצא שרץ ממא וצפרדע מַהור ששתויי יין מורין בהן הורָאה נימא רבי יוםי בר' יהודה היא ולָא רבגן אפי' תימא רבנן ושאני הכא דויל קרי בי רב הוא אמר רב הלכה כרבי יוםי ברבי יהודה והא רב לא מוקים אמורא יים מיומא מבא לחבריה משום שכרות שאני רב דאורי מורי וניקם דלא לורי כל היכא דיתיב רב 6 לא סגי ליה בלא הוראה: מתני' ∞חיש אוכל אכילה אחת ∘וחייבין עליה ארבעה חמאות °ואשם אחד ממא שאכל חלב (∞) והיה נותר מן המוקדשין ביוה"כ "רבי מאיר אומר אם היה שבת והוציאו (∞ חייב אמרו לו אינו מן השם:

אמרו לו פרק שלישי כריתות

וחלב אשה משמאין שומאת משקין ברביעית

רוקו זובו ומימי רגליו מטמאין טומאה חמורה

בכל שהוא ואי אמרת מקום חלב מעיין (6) חלב

נמי נטמא מומאה חמורה בכל שהוא כזובו

ורוקו אלא שמע מינה מקום חלב אשה לאו

מעיין הוא פ אי הכי קשיא הא מתניתא פ ואמר

רבא משמא בין לרצון ובין שלא לרצון מי סברת

שלא לרצון דאמר דלא ניחא ליה לא מאי

שלא לרצון מי דאמר דדעתיה דתינוק קריבא

לגבי חלב אבל אמר לא ניחא ליה מהור: אכל אוכלין ממאין וכו': ס למה לי שהייה דקתני

ושהה אמר רב יהודה הכי קתני ח אכל אוכלין

ממאין ושתה משקין ממאין ושתה רביעית

יין ושהה באכילתן ובשתייתן כדי אכילת פרם

ונכנם למקדש חייב: ר"א אומר כו': יחת"ר ייין

ושכר אל תשת יכול אפילו כל שהוא אפילו

מגתו את"ל ושכר אין אסור אלא כדי לשכר

וכמה כדי לשכר רביעית יין בן מ' יום אם כן

מה ת"ל יין לומר לך יו שמוזהרין עליו כל שהוא

ומוזהרין עליו מגתו ר' יהודה אומר יין אין לי

אלא יין שאר משכרין מנין ת"ל ושכר אם כן מה ת"ל יין פ על היין במיתה יועל שאר פ ימשקין

באזהרה ר' יו אליעזר אומר יין אל תשת יין שכר

אל (י) יוֹן תשתהו כדרך שכרותו הא אם הפסיק

בו או נתן לתוכו מים כל שהוא פטור במאי

פליגי תנא קמא סבר גמרינן ²שכר שכר מנזיר

ור' יהודה לא יליף שכר שכר מנזיר ור' אליעזר

גב"

תוספות אבד אובדין שפאין בו'. פירש"י דלא קאי אוכנס למקדש דלא מחייב אביאת מקדש באכילת אוכלין טמאין אפי' נטמאו במם דאינן נעשין אבוח

הטומאה כיון דאין להם טהרה במקוה ונראה דאייר באכל נכילת שף טהור ושתה משקין טמאין כגון דם השרץ שמטמא כבשרו ונכלם למקדש:

וגבבם בשקרש ושימש. דאינו חייב אלא בשעת עבודה כדיליף לה בסיפיה מקדוש ידים ורגלים: בה"ג כהן ששהה יין ועשא כפיו פסול ושיעורו ברביעית

בדאמרין השותה רביעית יין אל ימפלל דמפלה בעי כוונה ומסממא ברכת כהנים לא בעי כוונה טפי ממפלה: ואשם אחר. והא דחייב אשם מעילה "אנחר אע"ג

בדאמרין השותה רביעית יין אל ימפלה בעה (דף כ"ע) האוכל חמן הקדש במועד לא מעל המה בקדושת דמים דלא מחת עליו קדושת הגוף וכשואקר בהנאה אינה פרוטה:

שנא טומאה ישנה דאמרי ליה נטמאת אחמול והיום נכנסת למקדש כי אמר לא נטמאתי פטור דאדם נאמן על עצמו: ואי אמרת טעמא דרם ודמפרי משום דאמרי ליה ניו. אבל טומאה חדשה מיחיני. דליכא למומר מעוד דאמרי ליה תערים השתא נטמאת דרבון הפטרי משום דאמרין מעיד ואו כי פטרי ליה כיו. אבל טומאה חדשה מיחיני. דליכא למניסת למקדש עכשיו מאי לא (שפשיא כיי. אבל הל הין צי עדי ועיק איני אני ציי אור מינו גיו אמר לא נטמאתי בינומאה ישנה קא מיירי דאיכא למימר מינו כדאמר לעיל מינו דאי בעי אמר טבלתי ופטור כי אמר נמי לא נטמאתי לפינון אמר מינו כדאמר לעיל מינו דאי בעי אמר טבלתי ופטור כי אמר נמי לא נטמאתי לפינון אפר היינו אל בריתא היינו חלב הואיל וסכיאל לתו דאמרי מינו הא מן אמרו לא אכלתי שנא לא מוירי כי אפי הביית אם הוד תא מתרן דיבוריה למים למו לא מווי אל אנלתי שנו, אלא מוירי כי שלא מרו או אוכל אווי אומר לא מוויר אווי א מרו אל מוויר אמר שלא מוויר אמר אל מוויר אמר שלא מוויר אי מוויר אוויר אוויר אוויר אפי אם נטמא במויר שמא הוויר אי מוויר אוויר אוויר אוויר אוויר אוויר אי מוויר אמר טבלתי מאו לא מוויר בין בטומאה אל אבלתי ווויר אל הדי מאר: ומבוריה למימר אוויר ווויר אמר שנייר ליי יוורד. דחינו רבנן בטומאה שלא בלחיל הוויר אוויר בין במווירן באלני עליה דרי מאר: ומבורש אמרו לו בי נטמאת ונכנסת למקדש והוא אומר לא נכמתי הוויר אמר לא נומא ווויר אוויר לא מווויר אי אם לא מוור ליה דאמן: במאר שמקוש. דאדם נאמן על עצמו שאם אמרו לו ב' נטמאת וווא אשם אול או נכמתי מוור לא נומאר לא מודר ליה נאמן לא מודר ליה ואמן האוור לא מודר ליה לא מור לה אלה לא מודר ליה לא מור היו לא מור לא מור לא לה באל מור לא מיבר אלא מבריה לר אל מודר ליה אומר לא מבריה לה אל מודר ליה אם ביו אלה מונות לא מבריה לר אל מוד ליה אומר לא מבריה לר אל מודר ליה אם ביונות לא מבריה לר אמנול (נטמאת לעו מונו ביש בטומאה השנה לא מבריה לה אומר לא מבריה כי אלא לא ממאי קאמר אל הוד ליה אמים ביונות לא מבריה לר אלא לה אומר לא מבריה ליה אומן אל מצהים כר אלא לא ממאי קאמר לא מוור לה אומר לא מווי לא מווור ליה אומר לא מווור לא מוור לה לא מוור לה לה מוור ל . ב... שנא טומאה ישנה דאמרי ליה נטמאת אתמול והיום נכנסת למקדש כי אמר לא נטמאתי פטור דאדם נאמן על עצמו: ואי אמרת טעמא

רוקו בכל שהוא. דכתיב (ויקרא טו) וכי ירוק הזב בטהור וגו' וזובו ומי רגליו ילפינן מרוקו במסכת נדה בפרק דם הנדה (דף נה.): ושהה כדי ארינום פרס. (יב:) משמע במקדש שהה והיינו דקפריך P בגמרא מה לי לישהויי דקמני ושהה: (0) עד מ' יום. מחוק הוא ולא משכר:

מווהרין עליו בכל שהוא ומגחו. אבל אינו במיתה עד שישתה רביעית בן מ' יום: במחי פליגי. תנא קמא ור' יהודה: (ה) שכר שכר מנויר: דבילה קעילים. מקום: נדרא עלה דביסהו. שלא ליהנות הימנה: אסא להמיה דרב אשי. לאחר אכילה ושתיה: לא מוקים אמורא עליה. למידרש בפירקא: מיומא טבא לחבריה. שעשה שמחת יום טוב שחכל ושתה עד למחר משום שכרות: ביותר מרביעית. אף על גב דרמא ביה מיא משכר ואנא יותר מרביעית שחאי: ולהבדיל. יין ושכר אל תשת בבואכם אל אהל מועד וגו׳ ולהבדיל וגו׳ כאז ובבואכם להבדיל בין הקדש והחול נמי אל תשת יין ושכר: הדמין והערכין והקדשות. שחסורים שתויי יין לשום אותן לבעלים לפדותן דדילמא לא שיימי להו שפיר: ההוראה. של איסור והיתר שתויי יין אסורין בה: מדרשום. שדורשין בפירקא אסור לשתויי יין שיש בהן הוראה: הלכה. למשה מסיני: שלמוד לומר ולהורות. לאפוקי משנה שאין מורין הלכה מתוך משנה הלכך מותר לשתויי יין לשנות: ר' יוסי אומר יכול אפילו הפלמוד. יהא אסור ללמוד תלמוד לומר ולהורות לא אסרתי אלא הורחת הלכה למעשה: יין שתויי יין מורים. ששרץ טמא ולפרדע טהור ואין חוששין שהרי לכל גלוי: נימא רבי יוםי בר יהודה היא. דאמר שתויי יין מותר בגמרא סואי אפשר שלא יבין ויורנו משם ולא רבנן דאסרו אפילו לשנות בגמרא וכל שכן שום הוראה: והא רב לא מוקים כו'. ואמאי לא דריש בפירקה כיון דגמרה שרי כל שכן מדרשות: לא סגי בלא הוראה. דכ"ע בעו מיניה: מתבר' ד' חטחות. חד משום דאכל קדש בטומאה וחד משום חלב וחד משום נותר וחד משום

 (h) גם' מעיין הרא חלב נמי:
 (c) שם קשיל הל ממנימל מטמל בין כל"ל וחיבות ולמר רבל נמחק:
 (גלון בסתמא דעמיה וכי לבל בסתמא דעמיה וכי לבל לה ניחה ליה טהור. נ"ב נ"ל דל"ל אלא טהור וק"ל: (ד) שם ושכר אל תשתה כל"ל וחות ו' נמחק: אל תשתה כל"ל וחות ו' נמחק: (ס) שם נמשנה חלב והוא נותר: (ו) שם והוליאו בפיו חייב: (ז) דש"י ד"ה ושהה וכו' ושהה הק"ד ואח"כ מ"ה בן ארבעים עד מ': (ח) ד"ה במאי וכו' ור' יהודה הק"ד ואח"כ מ"ה ה"ג

גליון הש"ט מתני' ואשם א' ע' זכתים מה ע"ל מד"ה למתר ר"י: שם ע"ל מד"ה למתר ר"י: שם נ"מן מומר. ע' קנות החטן ר"ם נ"מן תום' ד"ה ואשם בו' ר"ה! ענ ע"ל במש"י ד"ה : תום' ד"ה ואשם נר. ע"ל כג ע"א ברע"י בגסה:

מוסף רש"י

מטמאין טומאת משקין. לטמח חולין ומשקין כשחר משקין טמחס, ברביעית. זהו שיעור משקין לטומחס (נדה נה:). טומאה חמורה. חדם ובגדים, דמעיינות הן (שם). דבילה קעילית. הגדילה כאותו מ**קום ומשכרת כיין** (בכורות מה:) קעילית, על שם מקומה (שבועות בג.) מאומו מקום (מנהדרין ע:). רשתה דבש. מי"ד גלע"ז מים ודכש שלוקין בימד (בבורות מה:). לוקה. משום יין ושכר אל משת וגו' וככהן עסקינן (סנהדרין עא.) כר' יהודה מוקמינן לה דקאמר על שאר משכרין באוהרה דאל משמ שאר משכרין באוהרה דאל משמ שתר משכרין באזהרה דאל משת נברודת מהי טוברנא דחברמי. מאזפר שמתמנים (כתובות ה ביסיו בו) אשר מתכתמין טובאי. הי אלעור הוא לי אלעור בן שמוע ביכתות בהבא על יכתמו (מב:) והיה העולם שמם עד שלא ר"ע ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ור"ש אול רבומיע שבדרום ושנה להיה ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ור"ש דה. בלעות משחה היהו עד יוסי ור"ש

יוה"כ: ואשם. מעילה: אינו מן

השם. דאין חיוב זה משום אכילה:

ב-ב היום אכלת קדשים. ובטומאה ישנה כי הא לא מודו ליה דלית בה מיגו כגון דאמרו ליה עדים אכלת קדשים בטומאה דנטמאת דחייב

חיים אכלת קדשים. ובטומאה ישנה כי הא לא מודר ליה דלית בה מיגו בגון דאמרו ליה עדים אכלת קדשים בטומאה דנטמאת החייב קדבן בשונג ובמזיר ברת ורוא אמר לא נטמארי דהכא לא מתרך דיבוריה למימה מיגו בלא הכחשה הליכא למימה לע צמודה טומאה אלא המבלי בשנג ובמזיר ברת ורוא בשל בשל בל על מול בל או אמר לא נטמארי דהכא לא מתרך דיבוריה למימה לא יאנתם של יה דיבור קמייאה בטומאת מנע במומאה. דהא כי אמר לא נטמאתי יהינו משמע דלא נטמא כלל זכי הדר ואמר טבלתי מכלל דנטמא נמצא מוכחש דיבורו ראשון שאמר לא נטמאתי ואמא לא מתרץ דיבוריה בראמה ודא אמר לא נטמאתי ולה אמרץ דיבוריה למימה לה במה או אמר לא נטמאתי ומשון לא מתרץ דיבוריה לדי אמל תך קדשים בטומאה הישני ואידה לא קא מדור לא אכלית אמר בל א נטמאתי וממשן דהכא לא מתרץ דיבוריה בראמה וחליבן בטומאה ישנה מאי שנה או לא קא אפי ביה וא אמן דמתרך דיבוריה למימר לא עמדתי בטומאה ולעול בטומאה ישנה מאי שנה מאי שנה. בלומר מאי דוחקיך אל בטומאה וליה בל א מודל ליה ורי יהודה סבר השלו בטומאה ישנה מצי שנה אליבן וביאת מקדש כר: אלא אל בטומאה הישה מוקמת לה לא מודל ליה ורי יהודה סבר השלו בטומאה שנה מצית לעולם בטומאה ישנה מלא מודל לא מודל ליה ורי יהודה סבר אמין בלומאה ישנה מצית למימר דלא מודל ליה ורי יהודה סבר אמיל בטומאה שנה מצית למימר דלא מודל ליה ורי יהודה סבר אמן לעולם בטומאה ישנה מקום לה לא מודל לא בעלתי וכן בשנים ולאנו ולאצון ולאצון ולאצון ולא מודל מוד לא מומא עדים: ומודה רי מאיר ממוד של מוד עודת של מוד עודת שומה בהי ציול ביע שנו לאוד לא בעלתי, וכן בנויר שאמרו לו בעלת שפחה כרי מינור ביאות בעת היותר ביא או בשכבת ורע וזה אין מבור מודת ביאות הוא שבדותן אין עות חילך נאמן מיום לא מינו לא מור ביאות. האינו חיים שמברו לו בעלתי עודת מעומה מוני בא שבדותן אין עות הלכך לא מות לא מיול לא מות לא מיול לא מות לא שוב לא מות לא מות